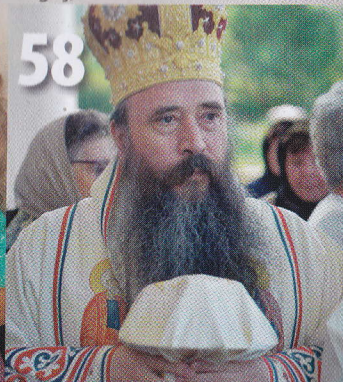
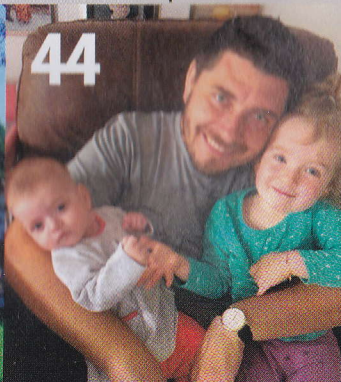
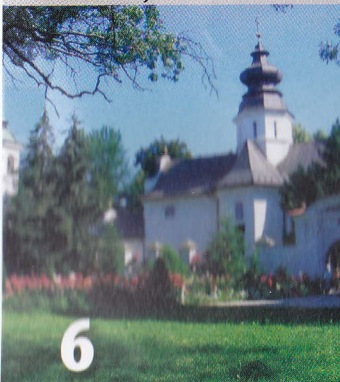

Credința la români	Credința în lume	Orientări de credință
Popasuri duhovnicești: Mănăstirea Hodoș-Bodrog: vechime și evlavie 6	Reportaj: Duhul Sfântului Gheorghe în lumea creștină 38	Interviu: „Puterea iubirii” sau „iubirea de putere”? 58
Reportaj: „Metamorphosis”, biserica greacă de la mare 10	Minunile credinței: Vindecarea Mariei: uleiul de la racla Sfântului Sava 44	Tâlcuri pascale: Învierea: o altfel de prezență 63
Reportaj: Mănăstirea Trivale – așezământul ascuns din inima Piteștiului 14	Reportaj: Kavala, Grecia: locul desantului paulin 50	Amintiri esențiale: La Curtea de Argeș, în anii '80 64

Dragi cititori,

Avem o veste foarte bună: pe site-ul nostru (www.lumeacredintei.com) a apărut opțiunea de a putea vizualiza revistele noastre în format electronic. Așadar, orice persoană din orice țară, la orice oră poate vizualiza orice număr dorește din revistele noastre, în format pdf, la un preț mai mic decât varianta tipărită. Această facilitate sperăm să fie accesată în primul rând de românii creștin-ortodocși din diaspora, în condițiile în care costurile serviciilor poștale au crescut enorm. Plata se face printr-un site specializat, în condiții de siguranță deplină.

Lectură plăcută!

Redacția

EDITORIALUL CREDINȚEI

**Mai degrabă ar învia un mort,
decât un om politic**

Răzvan BUCUROIU

Aprilie e lună pascală, anul acesta. De aceea, aș fi preferat să vorbesc despre altceva decât despre politică, dar realitatea mă obligă să abordez, frontal, subiectul.

Remember: încă din anii '90, *Iliescu & comp* ne-au băgat în cap că politica e căh, că miroase urât, că nu e făcută pentru oameni onorabili. De ce făceau neocomuniștii de acum trei decenii astfel de afirmații? Deoarece trebuiau ținuti deoparte, pe tușă, cei valoroși, cei cu idealuri, cei curați, care voiau cu adevărat binele comun. Dar, desigur, dacă politica era catalogată drept o cloacă, ce să mai cauți acolo, om onorabil fiind?!

Depășind momentul acela, în politică au intrat și oameni onești, care s-au maculat (mai mult sau mai puțin) și care și-au „ars” imaginea publică de oameni cu profesii de top, cu studii aprofundate, cu traseu moral neavariat. Mărișcă înclăstării politice a lucrat din plin prin mediile aservite, malaxorul a măcinat biografia, destine, vieți – proprii sau paralele. Nici ei nu s-au ales cu nimic, pe termen scurt, nici noi, pe termen lung. Nu a fost *win-win*, ci

pierdere pe toată linia.

Mai nou însă, a apărut o specie de mutant: nici intelectual fin, nici om politic de vocație, nici administrator cu experiență, nici orator, nici haramistic, nici agresiv, nici bleg, nici curajos, nici în stare de gesturi memorabile, nici plat, nici plin de idei, nici chipeș, nici hidos, nici venit de undeva, nici îndreptându-se către ceva. Un fel de neterminat, încă pe linia de asamblare, un mecanism cu o piesă esențială, care e încă pe drum... Acest tip de om recent, scos ca din joben, poate fi orice: președinte de scară de bloc, membru în vreun consiliu de administrație, consilier local, șef de filială, staroste de grup de lobby regional, consul onorific, profesor la „particulară”, înalt funcționar public în vreo *deconcentrată* a statului, lider de partid micuț sau, dacă are noroc, chiar spătur prin Parlament. Ascensiunea unui astfel de personaj are întotdeauna ceva enigmatic, neplăcut – deși nu i se poate imputa nimic clar. Simți însă o încordare ocultă în jurul persoanei lui, înțelegi că nu e singur pe lume și că are în spate o frăție; ba, mai mult: înțelegi că el nu e... el. Ci mai

Mănăstirea Hodoș-Bodrog: vechime și evlavie

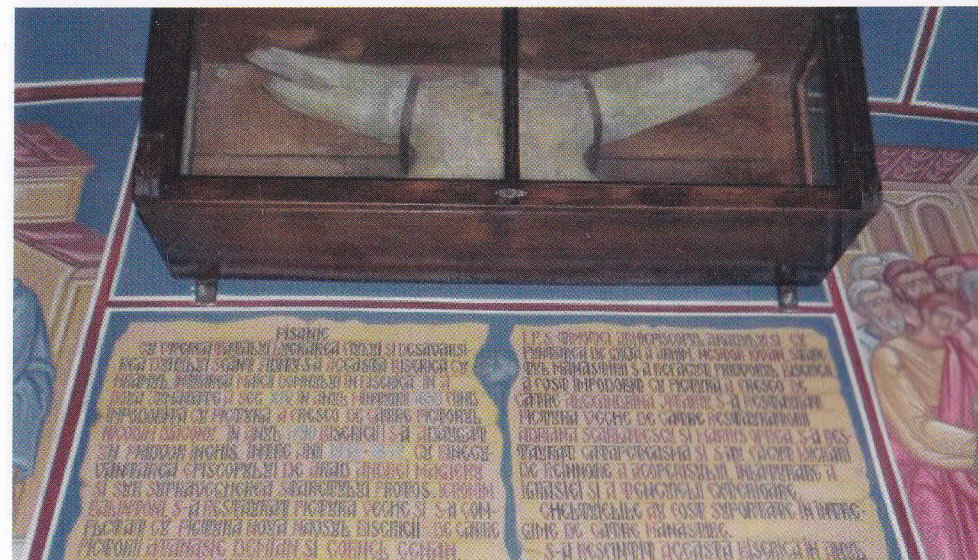
Dincolo de zbuluciumul pământean, există un loc unde taina se trăiește în liniște deplină, în isihie, în rugăciunea inimii. Aproape de Arad, unde povestea celei mai vechi icoane a Maicii Domnului, Hodoș-Bodrog, o dată rostită, nu se mai pierde nicicând, schimbând vieți și modelând suflete.

1000 de ani de Liturghie fără întrerupere

Încărcată de istorie, frumoasa mănăstire Hodoș-Bodrog este cel mai vechi așezământ monahal din România în care Liturghia s-a săvârșit, indiferent de nenorocirile

care s-au abătut asupra lăcașului, de 1000 de ani. Fără nici un fel de întrerupere. Și tot de atâtea vreme, pelerinii, tăcuți și frământând în minte un necaz, apăsați de durere, și-au ridicat ochii la Cer, implorând-o pe ea, Lauda cea Preamărită a Apostolilor, Preacurata Fecioară,

Măicuța lor bună, să le dea ajutor, să le descătușeze inima simplă și curată. Iar Maica nu a lăsat niciodată omul care și-a plecat genunchii la rugăciune... Potrivit uneia dintre legendele care circulă din cele mai vechi timpuri, mănăstirea ar fi fost ctitorită de enoriași, după o

întâmplare cum alta nu va mai fi.

Minunea săvârșită de un taur

Se spune că în acele vremuri, un taur falnic și neîmblânzit din turma unei vâcărițe, pe nume Hodoș, a început să sape zilnic cu coarnele pe malul Someșului, singura care putea seara să-l urnească din acel loc fiind doar stăpâna. Așa au trecut săptămâni întregi, iar într-o seară, taurul, după ce a săpat o groapă în pământ, nu a mai vrut să părăsească locul. Sperând că-l va goni spre casă, vâcărița a încercat să-l alunge, dar Hodoș s-a înfuriat și a împuns-o cu coarnele, omorând-o pe loc.

Furioși, oamenii au răpus taurul, apoi, curioși, au încercat să înțeleagă motivul pentru care animalul a săpat cu atâtea înverșunare în luncă. Pentru început au văzut

un colț de scândură, apoi o bucată mai mare de lemn. Când au scos-o din pământ, țărani au rămas încremeniți și au căzut cu fața la pământ, cerând îndurare: sârmanul taur descoperise o icoană a Maicii Domnului, care-L ținea în brațe pe Pruncul Iisus, atât de frumoasă încât vorbele pâlăsc. Dar minunile nu s-au oprit aici, pentru că tot în groapă s-a găsit și o căldare plină ochi cu galbeni. Oare să fi ascuns cineva această comoară în acest loc? Și dacă da, cu ce scop?

Departate de a încerca cineva să găsească un răspuns la aceste întrebări, după ce s-au sfătuit îndelung, oamenii au hotărât de comun acord să cheltuiască banii în așa fel încât să facă pe placul Domnului: ridicând o sfântă mănăstire. Totodată, pentru ca jertfa lui Hodoș să nu fi fost degeaba, capul acestuia urma să fie pus chiar la

intrarea în biserică. Și acolo a rămas, mărturie a minunii descoperite de un taur care a purtat în el dragostea nesfârșită pentru Dumnezeu.

Inima de piatră

O altă legendă cutremurătoare vorbește despre inima de piatră de la intrarea în sfântul lăcaș. Se spune că în vremuri îndepărtate, în Mănăstirea Hodoș-Bodrog și-ar fi dus traiul un călugăr mult iubitor al Domnului, pe nume Metodie. La un moment dat, în sfântul lăcaș ar fi ajuns mama sa, care niciodată nu a fost de acord cu drumul călugăriei ales de fiul său. Când acesta a văzut-o la poartă, i-a spus că nu va vorbi niciodată cu ea și, în încercarea de a o determina să plece, i-a mărturisit că el nu mai are mamă. În fața unor cuvinte atât de grele, durerea femeii a fost atât de mare încât a aruncat

Libris
Respect pentru oameni și cărți

Metodie vor auzi cum aceasta bate și acum...

Icoana Maicii Domnului datează din secolul al 6-lea

Biserica veche unde se află icoana Maicii Domnului făcătoare de minuni, despre care experții în iconografie spun că datează din secolul al 6-lea, a fost ridicată în anul 1370, iar prima atestare documentară despre existența sfântului

un blestem asupra propriului fiu: atunci când va muri, să nu-l primească nici pământul, așa cum nici el nu și-a primit propria mama.

Anii au trecut, întâmplarea a fost dată uitării, dar a venit momentul când Metodie a trecut la cele sfinte. După ce i-au făcut toate slujbele, frații călugării l-au înmormântat după legea creștinească, însă sicriul său a ieșit din pământ. Bles-temul mamei se împlinise... Speriați de cele întâmplate, monahii au săpat o groapă și mai mare, însă sicriul a ieșit din nou la suprafață.

Pusă în această situație fără precedent, conducerea mănăstirii a găsit că singura soluție pentru ca Metodie să-și doarmă somnul cel de veci în liniște este să facă un mormânt de piatră. La suprafața pământului. Din acel moment, pe zidul mănăstirii poate fi văzută o inimă mare de piatră. Inimă călugărului care l-a pus pe Dumnezeu mai presus de propria mamă. Legenda spune că cei care se roagă cu lacrimi și mare credință și lipesc urechea de inima de piatră a lui

lăcaș apare în informațiile unor istorici locali din anul 1177, care vorbesc despre călugări greci care ar fi trăit la Hodoș-Bodrog încă din secolul al 11-lea.

Cum istoria vremii nu s-a șters la Mănăstirea Hodoș-Bodrog, mărturie stau cele mai vechi obiecte de artă, care provin din perioada veche, de dinainte de secolul al 18-lea, perioadă în care sfântul lăcaș a ajuns sub jurisdicția ierarhilor sârbi: un disc liturgic din anul 1523, o stampă reprezentând mănăstirea din

anul 1750, cărți în chirilică, slavonă, greacă veche, folosite la vechile slujbe din biserică și multe alte bogății.

La dănuirea întru eternitate a acestui monument și-au adus contribuția Sofronie, Episcop de Lipova și Gyula, Eugeniu de Savoia, care a și acordat protecție mănăstirii în anul 1716, precum și Nicolae Iorga, în acest loc plin de sfințenie primind tunde-rea în monahism importante personalități bisericești, respectiv Miron Românul, Miron Cristea, Grigore Comșa

sau Andrei Madgearu.

Drumul Crucii din Vinerea Mare

Păstrând o veche tradiție, în Vinerea Mare, dar și în ziua Adormirii Maicii Domnului, la Mănăstirea Hodoș-Bodrog credincioșii parcurg un traseu de aproximativ patru kilometri: Drumul Crucii. Procesiunea se face pe drumul de la mănăstire spre satul Bodrogul Nou, drum pe care au fost amplasate 14 cruci, fiecare având câte o icoană cu una din cele 14 opirii, potrivit mărturiilor Sfintei Scripturi și ale Sfintei Tradiții.

La Sfânta Mănăstire Hodoș-Bodrog, un amestec de cer și pământ, trebuie trăit, simțit, slăvit pe Iisus și Preacurata Sa Maică. Iar cine vrea să nimerescă în Veșnicie, să vină în acest loc și să spună „Iartă-mă, Măicuță” pentru gândul nesfințit. Și va vedea minunea.

Felicia IEDERĂ

„Metamorphosis” biserica greacă de la mare

Ajungând la țărmul Mării Negre, în zona peninsulară a Constanței, maiestuos se înalță silueta albă a unei biserici, care parcă ar fi străjer al imensității de ape, care se pierd în zare. Biserica Metamorphosis stă de veghe aici de aproape 200 de ani, fiind construită de comunitatea elenă de la Tomis. Constanțenii ortodocși vin în mare număr aici și asta pentru că dincolo de pitorescul așezării lăcașului de cult, aici găsești un duh care te eliberează și te întărește. La icoanele Sfinților Fanurie și Gherasim din Kefalonia credincioșii vin neîncetat, iar ceea ce conturează evlavia și nădejdea oamenilor este acel ritual al pitei Sfântului Fanurie, care la cea de-a zecea slujbă aduce împlinire și multă pace a sufletului.

Lăcaș grecesc ce dăinuie de aproape 200 de ani

Făcând popas la țărmul mării, o panoramă de nedescris se așterne în fața ochilor,

privirea pierzându-se în larg, iar sufletul căutându-L pe Dumnezeu în biserica ce se înalță acolo, lângă mare.

Astăzi lăcașul de închinare este impresionant.

Construită de comunitatea elenă din Tomis în anul 1862, bisericuța de lemn avea la acea vreme două camere, una din ele servind drept sală de clasă. Mai târziu, arhitectul

grec I. Teoharidi avea să conceapă un proiect mai amplu al noii biserici. Construcția în formă dreptunghiulară nu are turlă, deoarece bisericile creștine din Imperiul Otoman nu aveau voie la acea vreme să fie mai înalte decât moscheile musulmane. Interiorul în schimb a fost de la început asemenea bisericilor noastre ortodoxe. De-a lungul anilor s-au făcut mai multe modificări interioare, adăugându-se un cafas și două balcoane laterale în stil grecesc, ce dau o notă aparte lăcașului de închinare. Ulterior i s-a adăugat și o clopotniță, care, fiind încadrată din construcție, nu a afectat în nici un fel stilul arhitectural. Pictura inițială a bisericii a fost executată de un renumit pictor hagiograf de la Muntele Athos, dar datorită deteriorării accentuate, generată de aerul umed și sărat de la malul mării, aceasta a fost repictată între anii 1988-1990 de pictorul Nicolae Radu.

În anul 2004, biserica greacă din Constanța a fost inclusă pe lista de Patrimoniu Național și Cultural. Datorită lipsei fondurilor și a stării avansate de degradare, membrii Comunității Elene au cerut aprobarea Patriarhiei Române ca lăcașul de cult să treacă în administrarea Bisericii Ortodoxe Române. Slujbele se oficiază atât în limba română, cât și în limba greacă, iar biserica este deschisă pe tot parcursul zilei, astfel încât creștinii de pretutindeni să poată face aici, oricând, un popas de rugăciune.

Sfântul din Rodos arată calea spre împlinire

Marea majoritate a celor care se opresc aici o fac pentru a cere luminarea minții, împlinire sau vindecare de boli, prin mijlocirea Sfântului Fanurie. Nu se cunoaște cu exactitate locul și perioada în care sfântul a trăit, însă, conform tradiției, acesta s-a născut în Rodos, din părinți păgâni și foarte bogați. După moartea tatălui, familia a sărăcit, iar mama sfântului,

neavând cu ce să-și întrețină cei 13 copii, a început a duce în ascuns o viață păcătoasă. Când fiul său a surprins-o într-un local de noapte, aceasta a murit pe loc, iar Fanurie a părăsit cetatea, retrăgându-se în pustiu. Acolo a învățat să viețuiască potrivit poruncilor lui Hristos, fiind îndrumat de un pustnic care l-a botezat, apoi l-a învățat taina Evangheliei. La scurt timp, Sfântul Fanurie a început să-L propovăduiască pe Hristos în cetățile păgâne din apropiere, dar a fost prins de

